

for al Tvivl, alle Vanskeligheder og alle Stridigheder, og saa er Forholdet klart. Der kan saa ganske vist indtræde det Tilfælde, at en Mand har forsømt at gøre Testamente, og hvad sker der saa? Ja, saa bliver hans Lig begravet i Stedet for at blive brændt, og det kan jeg ikke se er saadan en Ulykke. Det forekommer mig, at der ingen Grund er til at faa en saadan Uoverensstemmelse ind med Hensyn til Bestemmelserne om, hvorledes der skal forholdes med hans Lig, eftersom han vil have det begravet, f. Eks. borgerligt, eller brændt. Jeg mener derfor, at der er Grund til at udelade disse Bestemmelser her, som netop fremkalde en Disharmoni i Lovgivningen, og derfor forekommer det mig, at der paa dette Punkt kan være Grund til at foretage Ændring.

Frijs: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad vi hørte fra den højtærede Ministers Side. Jeg finder ogsaa, at der er al Grund til at lette Folk for de Vanskeligheder, de have ved at træffe Bestemmelse om, hvad der skal foretages med dem efter deres Død. Det er ganske rigtigt, at Folk i Almindelighed ikke holde af at tænke paa Døden, de holde ikke af at træffe Bestemmelse derom, de ville derfor sjældent og nødtigt træffe testamentarisk Bestemmelse i den Sag og udsætte det helst saa længe som muligt. Paa den anden Side er det ogsaa ganske sikkert, at mange Mennesker i det sidste Øjeblik nære en vis Rædsel, omend den er ganske umotiveret, for, hvorledes det skal gaa med deres Lig, saa at de derfor tidt og mange Gange i det allersidste Øjeblik ønske at træffe Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes dermed, paa den Maade, som de synes bedst om. Jeg finder derfor, at det er ganske naturligt, at man gennem Lovgivningen søger at lette dem Adgangen til at tage en saadan Bestemmelse. Paa den anden Side maa jeg fuldstændig indrømme det ærede Medlem, som satte sig (Matzen), at det er uheldigt, at der er Uoverensstemmelser mellem, hvorledes man har at forholde sig lige overfor Spørgsmaalet om Ligbrænding, og det, som vi for ikke saa lang Tid siden vedtog med Hensyn til borgerlig Begravelse. Men skønt jeg indrømmer

det uheldige deri, mener jeg, at det andet af mig nævnte Hensyn maa gaa forud, og at vi der maa tage Hensyn til, hvad der for Folk kan være det, der letter dem deres sidste Øjeblikke og ikke gør dem sværere end nødvendigt.

Goos: Det forelagte Lovforslag har, som jeg nok ventede, ikke givet Anledning til at rejse Spørgsmaalet i det hele om Ligbrænding, den hele Forhandling, som det vil være i manges Erindring fandt Sted, inden Loven af 1. April 1892 fremkom, og under hvilken flere Medlemmer af dette Ting opponerede mod hele Tanken, altsaa fra et vist religiøst Standpunkt. Hele dette Spørgsmaal rejstes ikke nu, og dette Lovforslag giver heller ingen Anledning dertil. Derimod giver det Anledning til den Indvending, som vi hørte, og som jeg i og for sig tiltræder, fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen), at det indfører en Uoverensstemmelse i Lovgivningen med Hensyn til den Maade, hvorpaa en Mands sidste Villiestilkendegivelser overhovedet skulle formes; og det er i og for sig ikke heldigt. Jeg skal imidlertid bemærke — ikke just til Forsvar for Lovforslaget, men til Oplysning om Sagen —, at det jo er en ren Formssag, at man i det første Stykke ombytter Ordene, der findes i Loven af 1. April 1892 — at Villiestilkendegivelsen skal foreligge i et Testaments Form —, med, at det skal enten foregaa for notarius publicus eller være en skriftlig Tilkendegivelse paa ustemplet Papir — det stod der ogsaa i Loven af 1. April 1892 —, oprettet for tvende Vidner. Det er jo netop akkurat et Testaments Former; der findes ingen andre. Det væsentlige og det, jeg takker den højtærede Justitsminister for, er, at han ikke er gaaet ind paa den Tanke, som andetsteds har vundet Anklang, nemlig, at ogsaa mundtlig bevidnede Tilkendegivelser skulde kunne blive gyldige til at bestemme Ligbrænding. Det er netop ikke blevet optaget. Paa dette Punkt er der ingen anden Afvigelse fra Testamentsformen end, at det ikke udtrykkelig er sagt, at disse Vidner, som tilkaldes, naar man ikke vil besvære sig med notarius publicus, skulle være særlig tilkaldte og uforkastelige Personer, mod hvis Paalidelighed og Sandfærdighed